

bethdeligt. Her siger det ærede Medlem fra Rjøge (Hørup): Tror de nu ogsaa, at Folk lærer alle disse Love? Hvor Mange er der her i Salen, som kunne hufte vor egen Smørlov? Tror De, at Englænderne læse fremmede Smørlove for at se, hvilke Lande, der ere rene i den Retning? Det tror jeg ikke, og det omtalte ogsaa det ærede Medlem fra Veire; men han havde akkurat det modsatte Standpunkt af det ærede Medlem fra Rjøge. Han mente ganske vist, at vi skulde have Love o. s. v., men det ærede Medlem fra Rjøge mente, at man ikke huffer dem, og hvad kan det saa nytte? Seg tror heller ikke, at det nytter, for Sagen er den, at de Folk i England, der fjerne Smør, ere naturligvis fornuftige Handelsfolk, og de gaa ikke først og spørge, om et Lands Love ere gode eller slette. Nei, de undersøger Varerne, de tage deres Smørsøger og ser, om det er fine Varer, saa praktiske er de i England saavel som andre Steder, det er min Mening. Det er ikke den engelske Befolkning, den egentlige Forbruger, antager jeg, som vi i England faae med at gjøre. Nei det bliver de store Importører, og de ere Varekjendere antager jeg, ellers maatte det jo være forunderlige Mennesker, der handle med Smør i England. Jeg skal fremføre et Exempel, som ligger mig nær og forekommer mig ret praktisk. Naar jeg skal gjøre mit Indkjøb af Varer, og det pleier jo at foregaa adskillige Gange om Aaret, er det Regalen, at Agenterne komme og tilbyde deres Varer, baade franke, engelske og tyske Varer o. s. v. Jeg kjender virkelig ikke de Landes Lovgivning, hvorvidt de have Love f. Ex. om, hvad der ligger meget nær med Hensyn til de Varer, jeg kjøber, at der ikke maa være Bomuld i dem. Men det er mig ogsaa knusende ligegyldigt. Jeg undersøger nemlig Varerne. Jeg bryder mig ikke om de franke, engelske eller belgiske Love, jeg ser paa, om Varerne ere gode, og jeg anstrænger mig som Varekjender, det mest mulige for at undersøge om de ere gode, for ellers kjøber jeg dem ikke. Og de Kunder der komme til mig, stole selvfølgelig paa, at jeg som Jagmand, som Varekjender, har valgt det Bedste af det, som er blevet mig tilbudt. Saaledes gaar det ogsaa med de engelske Importører, de ville simpelthen ikke købe dansk Smør, hvis det ikke er godt. Nei, som jeg sagde før, det skal ikke lykkes de Herrer at slaa fast, at dette her er et Spørgsmaal, der ikke vedrører de mindre Bemidlede i Samfundet; thi naar de gaa med til at forbyde et Produkt, skjøndt de ikke have noget Bevis for, at det er usundt og, uden Næringsværdi,

saa kan det ikke nytte Noget at negte, at de derved undertrykke et Konkurrencemiddel ligeoverfor Natursmørproduktionen, og derved i sidste Instants forhøje Prisen paa dette Produkt. Nu sige de Herrer: Vi ville ikke have gjort det til et Smaamands-spørgsmaal, det berører ikke Smaafolk. Saa da have de Herrer en Meningsfælde, der har udgivet en Piece, Hr. Lawaeh, han er mere aabenhjertig, han siger det ganske ligefrem. Der er et Stykke i hans Piece, som er ligefrem glimrende, det Bedste, jeg har set paa Tryk, og med den ærede Formands Tilladelse vil jeg citere nogle Linier deraf, og derefter se, hvad vi kunne faae ud deraf. Han siger: „Det var maaffe godt, om vi kom mere ind paa at spise mer varm Mad og Gemyse, end det stadige Smørrebrød, hvad der i Paranthes jagt kan bidrage noget til Driftsaligheden i Danmark. Vi har imidlertid en Udvei til at skaffe billigere Smør til Hjemmeforbrug fra større Meierier, og en Del simplere vil der jo altid blive lavet i mindre Meierier. Alt bliver jo ikke til Andelsmeierier paa en Gang, og selv disse lave vel ikke altid fine Varer. Vi kunne sætte Smør hen i Js i de Maaneder (Mai, Juni) da det er billigt i England, det holder sig særdeles godt. Det er tillige en bekendt Sag, at fodres der stærkt med Roer — og en stærk Roedyrkning er jo til Fordel for Landbruget — bliver Smørret næppe fint nok til det engelske Marked.“ Saa taler han et andet Sted om, at der altid bliver noget til Rest, som vi ikke kunne blive af med i Udlandet, det kunde vi ikke faae de Fremmede til at gaa paa, saa maa vi spise det herhjemme, det er godt nok til os. Men hvem er det, der skal spise det? Er det de Herrer Kapitalister? Nei, de have fjøbt af det fine Smør, forinden det kom afsted. Nei, det er Smaafolkene, som skulle spise det, der bliver til Rest. Deri har de ærede Herrer's Meningsfælde Ret. Det bliver Smaafolkene, der skulle spise det Af-fald, som Producenterne ikke kunne blive af med til Udlandet. Som Konkurrent til dette Af-fald have vi saa for Tiden et Kunstprodukt, som Folk er tilfredse med, fordi det i ikke faae Henseender erstatter Smør, nemlig baade hvad Smagen, Sundheden og Næringsværdien angaar, altsaa er et godt Surrogat for Smørret; men saa sige de Herrer: Vi ville ikke have, at dette Surrogat bliver lavet; det er skadeligt for Smørproduktionen; det maa hverken have Lov til at smage som Smør eller lugte som Smør eller se ud som det. Men derved slaas det helt ihjel, thi skal der være Me-